

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *A vörös Zserbó*

Forrás:

Pesti Hírlap

Bp

(Hely)

1919. 4. 2

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

Gerbeaud

Idő

41919

Személy

A vörös Zserbó.

A szocializált cukrászok olcsóbbak. — Új közönség a régi helyén.

A Gizella-téri, tükörablakos, selyemkárpitos cukrászolt a burzsoá-Budapest rothadó pompájának, az uri társaság féktelen életkedvének, a gazdagok és meteszek romlott erkölcsének volt fényes kirakata. Idejárt csukaszürke maskarájában Habsburgi Augusztia, hogy illatos teával öblögesse a kellemetlen ízt, amit a család-jáért halálra sebestült katonák kórágától hozott magával. A lipótvárosi bankárnék ájtatos bámulata közben itt tündöklött elkülönített asztala, amelynek még a közelébe sem léphetett holmi egyszerű halandó. Itt ozsonázott a kijáró képviselők hizelgő körében a földmivelésügyi „grófi” minisztere, a „legfőlösegecsbb” királyi kamasz barátja és udvari szállítója. Idejártak a lovar-egyvet előkelő semmittevői, a nagy kaszinók dologkerülő mihasznái, akik a márvány-asztalok mellett bonyolították le flörtjeiket a burzsoázia festett képi „tisztességes” asszonyaival. Itt fagyaltoltak a nagy kokottok, itt proccoltak a bankigazgatóknak, itt gögösködtek a grófnők, ezekben a pállott levegőjű tulfűtött termekben, ahol még akkor is tejeskávét kaptak a nagyurak, amikor a sárgára aszott proletár-gyerekek felfordultak az éhségtől.

A forradalom tisztító forgószela kiszörte ezeket a vasalt nadrágu uracsokat és puccos dámaikat a Zserbóból, amelynek ablakán piros cédula hirdeti: „Proletárvagyjon! A proletárok védelme alatt!” Az üzemet, amely világraszóló különlegességeket gyárt — a többi nagy cukrászszal együtt — szocializálták s az ajtókat megnyitották a proletárok előtt. Az első napokban a munkásközönség valami féltőzkodással elkerülte a boltot, de most már délutánonként megtelik ve-

lük a terem s az eddig kizárt dolgozók most már meghitt otthonossággal ülnek az asztalok körül. Valami megható fegyelmelztséggel, valami csodálatos zajtalansággal ozsonnáznak a proletárok, akiket a volt „kisasszonyok”, most már „elvtársnők” kétszeres szeretettel szolgálnak ki. Borraváló nincs ugyan, de nincs kihívó parancs, nincs sértő követelődzés sem. Ez az új közönség kér és köszön és ami az üzemnek a legfontosabb, nem bliccel mint a burzsoá-rend előkelő tagjai, akiknek a körmére sohasem lehetett elegendő vigyázni. A lakkos, kifent huszártisztek helyét a vörös katonák foglalták el, akik jókedvvel csokoládéznek, de nem inzultálják a nőközönséget. Az új vendégek között csöndesen sétálgat az üzem vezetője: Gerbeaud Emil, aki azelőtt tulajdonos volt, most pedig az első munkása az üzemnek. A Zserbó s a többi nagy cukrász üzeme fölött mint legfőbb vezető Kaderabek Tivadar elvtárs áll, aki a szocializált Zserbóról a következőket mondta munkatársunknak:

— A kommunizálás a legnagyobb rendben történt, a cukrászok szakszervezete valamennyi nagy cukrásznál végrehajtotta a szocializálást s az üzemeket közös vezetés alá helyezte. Emellett azonban minden üzemben külön tanács intézi az ügyeket. A volt munkáltatókat mindenütt megkértük, hogy maradjanak meg az üzletben, amit kivétel nélkül készséggel teljesítettek. Az üzemekben semmi fennakadás nincs, a munka a legnagyobb rendben folyik s eddig is elértünk annyit, hogy a szocializált üzemek süteményei sokkal olcsóbbak, mint a többiek. A sütemény egy-egy árá egy korona. Ma, sajnos, kevés a nyersanyagunk, de a moslani üzemvezetés ezt okosabban és teljesebben tudja kihasználni; az üzletben való fogyasztás még szabad, az elvitelre való vásárlás azonban szakszervezeti igazolványhoz

van kötve. Süteményt vásárolni csak esomagban lehet, négy, illetve nyolc darabonként. Igazságos elosztásra törekszünk, minden protekció megszünt. Az üzem ötszáz munkása és tisztviselője a legnagyobb lelkesedéssel dolgozik. A cukorkák sajnós, még mindig nagyon drágák, most a készletünk is nagyon kicsiny, de reméljük, hogy huszóra elegendő cukorkát tudunk gyártani. A különlegességeket továbbra is készítjük.

Ez alatt a proletárok egymásnak adják a kilencet s az tizet előtti kettősrendben türelmesen várnak, amíg sorra kerülnek. A régi urak, a régi hölgyek közül nincs itt senki, de egy ki-parfömös dáma a burzsoából valahogyan befurakodik s egy negyedkiló bonbont kér.

— Hoi a szakszervezeti igazolvány? Anélkül nem adhatunk! — feleli a kiszolgáló elvtársnő.

— Nekem se? Ez borzasztó! Mi ez? Ez a Zserbó?

— Az hát, — mondja egy vörös katona — a vörös Zserbó!

A hölgyecske menekül, a katonák nevetnek és jókedvűen viszik kis negyedkilós bonbon zsákmányukat. Igazán joguk van erre a kis édes ségre. Amit eddig kaptak az ételtől, az elég ke-szerű volt.